

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (FP):

Jamen så kan jeg da sige, at jeg er meget tilfreds med de to ministre, der er her, for jeg mener, at det er de centrale ministre i dagens debat.

Jeg vil sige til arbejdsministeren, der glædede sig over, at 30.644 er sendt på orlov, at det kan man måske nok glæde sig over, men hvad arbejdsministeren ikke fremførte i denne debat er, at en lang række af de 30.644, der er gået på orlov, ikke er blevet erstattet af andre. Det er desværre det negative ved orlovsordningerne, at de ikke har givet den effekt, man havde regnet med i relation til genbesættelse af stillingerne.

Så har jeg et spørgsmål til sundhedsministeren, hvis han har tid til at høre efter: Hvilke problemer synes sundhedsministeren det rejser set med sundhedsmæssige øjne, at arbejdsministeren er så begejstret for alle dem, der er gået på orlov, i relation til at vi kan få en ordentlig behandling på vore sygehuse?

Og jeg vil gå et lille skridt videre over for sundhedsministeren og sige, at der ud over sygeplejerskerne er en lang række andre personer inden for sundhedssektoren, som man ikke er i stand til at erstatte. Det synes jeg er et problem, som arbejdsministeren, der glæder sig over, at så mange går på orlov, burde afveje mod de problemer, det giver i et andet ministerium, nemlig Sundhedsministeriet.

Jeg håber, at sundhedsministeren har haft lejlighed til at høre i hvert fald med det ene øre. Jeg kan se, at hr. Jørgen Winther har meget travlt med at fortælle et eller andet; det kunne han jo gøre heroppe på talerstolen.

(Kort bemærkning).

Karen Højte Jensen (KF):

Arbejdsministeren kom her med en solstrålehistorie. Arbejdsministeren sagde, at det jo var vældig fint, for amterne kunne jo med sygeplejerskerne – og med andre faggrupper, hvis det er relevant, går jeg ud fra – aftale længere varsel. Jeg vil gerne bede ministeren bekræfte – og det er jo det vigtige – at der i loven om orlov påbydes 4 ugers varsel, så hvis sygeplejerskerne ikke er indstillet på det, er der ingenting at gøre.

Vores lovforslag, vil jeg sige til arbejdsministeren, falder jo smukt i tråd med det, som arbejdsministeren nu henviser til: at man kan aftale det selv. Det er det, vi ønsker, men vi har sagt, at ligesom vi på visse områder – vi gjorde det i 1987 – greb ind over for nogle personer, så de ikke kunne strejke, bl.a. inden for sygehussektoren, sygetransport og på andre områder, så mener vi også, at vi kan komme i den situation, at denne her nødbremse må bruges af hensyn til patienterne.

Formanden:

Der er en række, der har ønsket at få ordet for korte bemærkninger, men jeg er nødt til at udsætte mødet på nuværende tidspunkt.

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.15.

Mødet udsat kl. 12.13

Mødet genoptaget kl. 13.15

Forhandlingen genoptoges.

Jørgen Winther (V):

Det er ikke nogen hemmelighed, at Venstre hilser denne debat velkommen, og jeg vil gerne rose Fremskridtspartiet, fordi det har taget initiativ til debatten. Det er også et spændende perspektiv, at både Venstre, De Konservative og Fremskridtspartiet nu er enige om et dagsordensforslag.

Det er Venstres opfattelse, at der er et udtalt behov for, at vi til stadighed diskuterer vores sygehusvæsen for at se, om vi kan forbedre forholdene til gavn for de indlagte patienter og også for dem i ambulatorierne.

Danmark har noget nær verdensrekord i en stram økonomisk styring af sygehusvæsenet. Personalet på sygehusene er dygtige, effektive og samvittighedsfulde. Derfor kan vi også opleve, at patienterne er meget tilfredse med den service og behandling, som tilbydes på sygehusene; men patienterne er ret utilfredse med de meget lange ventetider, før de får lov til at blive indlagt.

Det er min opfattelse, at der især er fire årsager til det stigende pres på de danske sygehuse. For det første udviklingen i befolkningens aldersfordeling: Der bliver flere ældre. For det